

Επιφάνιος, ο Αρχιερέας της ταπείνωσης και της αγάπης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας

- **Γράφει ο Αρχιμανδρίτης π. Επιφάνιος Αρβανίτης, Πρωτοσύγκελλος της Ι.Μ. Νέας Ιωνίας**

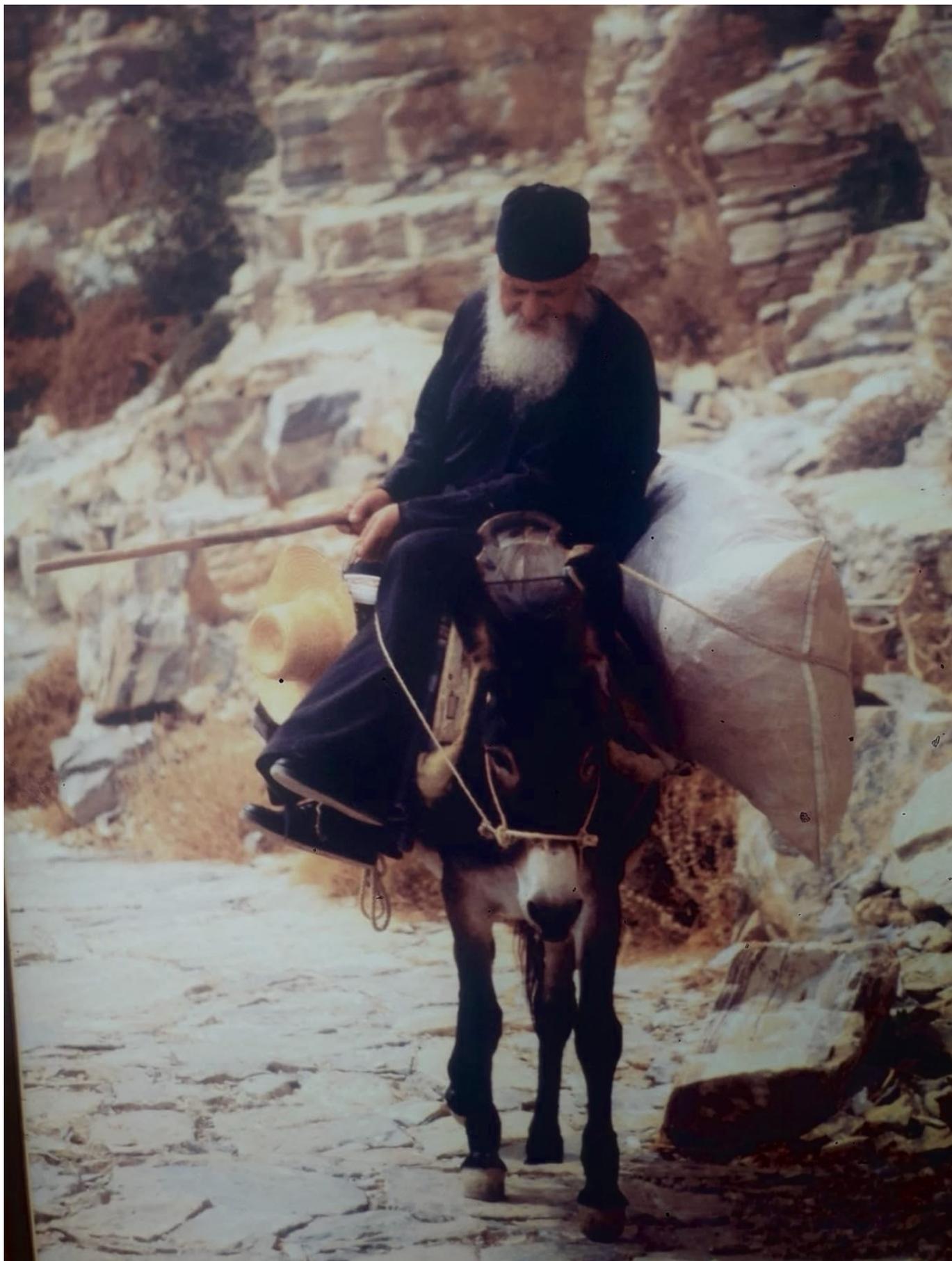
Με αισθήματα ανθρωπίνης καρδιακής συντριβής και με την βεβαιότητα της κοινής Αναστάσεως στεκόμαστε με δέος ενώπιον του μυστηρίου της εκδημίας ενός αληθινού ποιμένου, ο οποίος ποίμανε τον λαό του Θεού με πνεύμα θυσίας και γνήσιας πατρικής αγάπης.

Η κοίμηση ενός επισκόπου δεν αποτελεί απλώς το φυσικό πέρας μιας επίγειας διακονίας. Συνιστά ένα εκκλησιαστικό γεγονός. Είναι ένα πέραςμα, είναι Πάσχα. Είναι είσοδος «έκτοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν». Και όταν ο εκδημήσας υπήρξε πνευματικός πατήρ, διδάσκαλος, μύστης της προσευχής και ζωντανός τύπος του αληθινού Ποιμένου Χριστού, τότε η λύπη διαποτίζεται από ελπίδα και η μνήμη

γίνεται ευχαριστία.

Αναπέμπουμε δόξα και αίνο στον εν Τριάδι Θεό, διότι μας αξίωσε να συναναστραφούμε έναν άνθρωπο, που βίωσε αληθινά το μυστήριο της Ιερωσύνης όχι ως αξίωμα, αλλά ως Σταυρό και θυσία, ως διακονία αγάπης, ως άσκηση ταπεινώσεως και ως αδιάλειπτη δοξολογία.

«Τίμιος έναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ» (Ψαλμ. ριε´ 6). Σήμερα, δεν αποχαιρετούμε απλώς έναν Ιεράρχη. Προπέμπουμε έναν πατέρα που μας στήριξε με την ευχή του και μας δίδαξε, ότι η αγιότητα είναι απλότητα, ταπείνωση και αδιάλειπτη αναφορά στον Εσταυρωμένο και Αναστάντα Χριστό.

Μέσα σε αυτό το φως της Αναστάσεως, που διαλύει το σκότος του θανάτου και

μεταβάλλει την λύπη σε ελπίδα, καταθέτω κι εγώ τον ταπεινό λόγο της καρδιάς μου για τον μακαριστό Μητροπολίτη πρώην Θήρας, Αμοργού και Νήσων, κυρό Επιφάνιο, τον οποίο ζήσαμε ως πατέρα και ποιμένα επί τεσσαράκοντα και πλέον έτη.

Η ιερή μορφή του σφράγισε τα παιδικά μας χρόνια στο ευλογημένο νησί της Αμοργού, τότε, που ως ηγούμενος της Σεβασμίας Ιεράς Μονής Παναγίας Χοζοβιωτίσσης περιόδευε ολόκληρο το νησί, κηρύττοντας το Ευαγγέλιο του Κυρίου, τελώντας το Μυστήριο της Θείας Λειτουργίας με κατάνυξη και μεγαλοπρέπεια, εξομολογώντας, νουθετώντας και στηρίζοντας κάθε ψυχή που προσέτρεχε κοντά του. Δεν υπήρξε οικία, δεν υπήρξε καρδιά που να μην γνώρισε την διακριτική παρουσία του.

Εμείς, μικρά παιδιά τότε, τον πλησιάζαμε με δέος. Μας εξομολογούσε με πραότητα, μας ομιλούσε με πατρική στοργή, μας δίδασκε περισσότερο με το παράδειγμά του παρά με τα λόγια του. Ζούσαμε αυτό που οι Πατέρες ονομάζουν «πραότητα ποιμένος», την ήρεμη δηλαδή και σταθερή δύναμη, η οποία δεν επιβάλλεται, αλλά ελκύει και αναπαύει.

Ο μακαριστός Ιεράρχης υπήρξε πράγματι «τύπος των πιστών» (Α΄ Τιμ. δ΄ 12). Η παρουσία του ανέδιδε την γαλήνη εκείνη, που μόνον οι άνθρωποι της προσευχής καλλιεργούν.

Η απλότητά του δεν ήταν κοσμική αφέλεια, αλλά η διάφανη καθαρότητα της καρδιάς των Αγίων. Ήταν η Ευαγγελική λιτότητα που απελευθερώνει από τα περιττά, η ασκητική αυτάρκεια, που αναπαύεται στην ταπείνωση που αθόρυβα ελκύει τη Χάρη.

Συχνά μας ομιλούσε για τον αγαπημένο του Άγιο, τον Άγιο Σπυρίδωνα, τον ταπεινό ποιμένα που έγινε θαυματουργός Επίσκοπος. Μεγαλωμένος ο ίδιος κάτω από τη σκέπη του Αγίου στον ομώνυμο Ναό του χωριού του, στο Βρούτση της Αμοργού, βίωνε εκείνο το διπλό χάρισμα: από τη μία Ποιμήν λογικών προβάτων, από την άλλη φίλος και φροντιστής της αλόγου κτίσεως.

Καλλιεργούσε τα χωράφια της Μονής, περιποιείτο τα δέντρα και τα λουλούδια, φρόντιζε τα οικόσιτα ζώα, βλέποντας σε όλα τη δωρεά του Δημιουργού. Διότι και εκείνος συμπονούσε ολόκληρητην κτίση.

Όταν η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος, κατόπιν προτάσεως του αιμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, τον εξέλεξε Μητροπολίτη της Αγιωτάτης Μητροπόλεως Θήρας, Αμοργού και Νήσων, δεν αλλοιώθηκε το φρόνημά του. Παρέμεινε μοναχός στην καρδιά. Για σχεδόν δύο δεκαετίες διηκόνησε το ιερό θυσιαστήριο και το ποίμνιο που του εμπιστεύθηκε ο Κύριος «ούχώς κατακυριεύων, ἀλλὰ τύπος γινόμενος τοῦ ποιμνίου» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 3).

Το Επισκοπείο, το μετέβαλε σε ένα μικρό μοναστικό κέντρο. Καθημερινές ακολουθίες, αγρυπνίες, προσευχή και νηστεία συνέθεταν το κλίμα της αδιάλειπτης λατρευτικής ζωής. Περιόδευε ακαταπαύστως όλους τους ενοριακούς ναούς και τα εξωκκλήσια της Μητροπολιτικής του περιφέρειας, μεταφέροντας παντού το άρωμα της λειτουργικής ζωής.

Στις ιερές ακολουθίες συνδύαζε την ταπείνωση με την αρχοντική μεγαλοπρέπεια της Ορθοδόξου λατρείας. Σε αυτόν έβλεπες πάντοτε, αυτό που λέγει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος,: «Φῶς μοναχοῖς ἄγγελοι, φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων μοναχοί», διότι ο ίδιος παρέμενε πάντοτε ένας μοναχός Επίσκοπος.

Προσωπικώς, έλαβαν ανεκτίμητες ευεργεσίες από τα τίμια χέρια του. Η χάρις του Θεού με αξίωσε να λάβω τη μοναχική μου κουρά από εκείνον και να φέρω το όνομά του, ως ευλογία, αλλά και ως Σταυρό ευθύνης. Με χειροθέτησε υποδιάκονο,

συμμετείχε στη διακονική και στην εις πρεσβύτερον χειροτονία μου και μου απένειμε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτου, προσφέροντας μου τον προσωπικό του Σταυρό, κειμήλιο του αιμνήστου γέροντός του, Μητροπολίτου Θήρας Γαβριήλ. Δώρα όχι απλώς τιμητικά, αλλά Σταυρού και διακονίας, υπενθυμίζοντάς μου ότι « Ὁς ἐάν θέλη ἐνύμῃν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος » (Ματθ. κ´ 26).

Η ιερατική μας κλήση, όπως, άλλωστε, και σχεδόν όλων των πατέρων του νησιού με προεξάρχοντα τον Αιδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Θωμά Συνοδινό καλλιεργήθηκε υπό το βλέμμα και την προσευχή του. Μας δίδαξε ότι η Ιερωσύνη είναι θυσία και ευθύνη, σταύρωση του «εγώ» και προσφορά στον άλλον, κρυφή διακονία και όχι προβολή. Μας έμαθε ότι η αγιότητα δεν είναι θόρυβος, αλλά σιωπηλή συνέπεια στον αγώνα της μετανοίας.

Λίγες ημέρες πριν από την οσιακή κοίμησή του, αξιωθήκαμε να λάβουμε την ευχή

του στο κρεβάτι του πόνου. Καταβεβλημένος σωματικώς, αλλά φωτεινός στο πρόσωπο, μας ευλόγησε με την ίδια πραότητα που μας αγκάλιαζε από παιδιά.

Εκείνη η ευχή του αποτελεί για εμάς παρακαταθήκη και διαθήκη πνευματική.

Σήμερα, ενώ η καρδιά πονά, αναβλύζει ταυτόχρονα ευγνωμοσύνη. Ευγνωμοσύνη προς τον Θεό, διότι μας αξίωσε να ζήσουμε από κοντά μία αγιασμένη μορφή. Να γνωρίσουμε έναν αληθινό πνευματικό πατέρα και ποιμένα. Να μαθητεύσουμε στην ταπείνωση, στην προσευχή, στην απλότητα των Αγίων.

«Μνήμη δικαίου μετ' έγκωμίων» (Παρ. ι' 7).

Η μνήμη του θα παραμένει πάντοτε ζωντανή στις καρδιές μας, όχι ως ανάμνηση παρελθόντος, αλλά ως κλήση συνέχειας και ευθύνης.

Σεβασμιώτατε Γέροντα,

Ευλόγησον και πρέσβευε υπέρ ημών.

Ως ελάχιστος των πνευματικών Σας τέκνων, ευχαριστώ τον Θεό που με αξίωσε να Σας ζήσω, να λάβω το όνομά Σας και την ευχή Σας, ως πολύτιμο θησαυρό για την υπόλοιπη πορεία της ιερατικής μου διακονίας.

Αιωνία αυτού η μνήμη!

Η ευχή του να μας συνοδεύει πάντοτε!

Χρήστος Αμπατζόγλου

Χρήστος Αμπατζόγλου

